

РЕШЕНИЕ

№ 983

гр. София, 14.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 23.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **4354** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Б. Л., гражданин на Сирийската арабска република срещу заповед № ЗДМ-251/05.04.2012 г. за отнемане на правото на постоянно пребиваване в Р. Б. на чужденец, издадена от директора на дирекция „Миграция“.

В жалбата се поддържа, че отказът е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административнопроизводствените правила при постановяването му - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Иска се отмяната на обжалваната заповед.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становището на жалбоподателя и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заявление № 200375/09.03.2012 г. до директора на дирекция „Миграция“ Б. Л., гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] в Р. Л. е поискал издаването на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б.. От събраните по делото доказателства не се установява обстоятелството дали е налице произнасяне по подаденото заявление. Със заповед № ЗДМ-251/05.04.2012 г. на директора на дирекция „Миграция“ е отнето правото на постоянно пребиваване на Б. Л. на територията на Р. Б., което право на постоянно пребиваване същият е получил

през 2004 г. Съгласно мотивите в посочената заповед от извършена справка в информационните масиви в Министерството на вътрешните работи е било установено, че чужденецът не е пребивавал на територията на Р. Б. или друга държава – членка на Европейския съюз за период по-голям от 12 последователни месеца от 07.09.2007 г. до 15.12.2011 г., което административният орган е определил като основание за отнемане на правото на постоянно пребиваване съгласно чл. 40, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Р. Б.. Административният орган е посочил, че от годината на получаване на статута си на постоянно пребиваващо лице то реално не се е установило трайно на територията на Р. Б..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт (съгласно чл. 33е, ал. 3 от Закона за чужденците в Р. Б. отказът или отнемането на правото на дългосрочно пребиваване, което съгласно чл. 23, ал. 3 може да бъде продължително или постоянно, подлежат на оспорване по реда на АПК) и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

От събраните по делото доказателства се установява, това е обстоятелство, по което страните не спорят, че на Б. Л. е било предоставено право на постоянно пребиваване в Р. Б.. Б. Л. е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б.. Съгласно чл. 23 от Закона за чужденците в Р. Б. чужденците пребивават в Р. Б. краткосрочно - до 90 дни от датата на влизането в страната; срокът може да бъде продължен еднократно от службите за административен контрол на чужденците по причини от хуманитарен характер, продължително - с разрешен срок до една година, дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление, постоянно - с разрешен неопределен срок.

Условията, при които се отнема правото на постоянно пребиваване са посочени в чл. 40, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б., като съгласно чл. 40, ал. 1 т. 6 отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Р. Б. се налага, когато се установи, че чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, освен в случаите на разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8 и 13, както и по отношение на членове на семейство на лице по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8 и 13. В процесния случай по отношение на чужденеца не е било налице разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6 (лица, вложили над 1 000 000 лв. или увеличили вложението си с този размер чрез придобиване на акции на български търговски дружества, търгувани на български регулиран пазар, облигации и съкровищни бонове, както и производни от тях инструменти, издадени от държавата или от общините, с остатъчен срок до падежа, не по-кратък от 6 месеца, право на собственост върху обособена част от имуществото на българско търговско дружество с повече от 50 на сто държавно или общинско участие в капитала по [Закона за приватизация и следприватизационен контрол](#), дялове или акции, собственост на държавата или общините в българско търговско дружество по Закона за приватизация и следприватизационен контрол, права по концесионни договори на територията на Р. Б.), нито по чл. 25, ал. 1, т. 7 (лица, вложили сумата по т. 6 в българска лицензирана кредитна институция по договор за доверително управление със срок не по-кратък от

5 години), нито по чл. 25, ал. 1, т. 8 (лица, вложили в капитала на българско търговско дружество, чиито акции не са търгувани на регулиран пазар, сума не по-малка от 6 000 000 лв), нито по чл. 25, ал. 1, т. 13 (лица, които извършват дейност и са сертифицирани по реда на [Закона за насърчаване на инвестициите](#)). В процесния случай, от представените по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че за период от 12 последователни месеца, а именно от 07.09.2007 г. до 15.12.2001 г. чужденецът не е пребивавал територията на държавите - членки на Европейския съюз. Това е обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя, същото се установява и от представените от него писмени доказателства (декларация от съюза на лекарите в А. сирийска република), както и от обстоятелствата, описани в жалбата, а именно, че за посочения период е бил на лечение в Сирийската арабска република. В тази връзка следва да се съобразят и разпоредбите на директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани на трети страна (директивата), съгласно която основният критерий за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ следва да бъде продължителността на пребиваване на територията на държавата-членка. Това пребиваване следва да е било легално и непрекъснато, за да свидетелства за трайното привързване на лицето с тази страна. В тази връзка отнемането или загубата на статут на продължително пребиваване са регламентирани в чл. 9 от директивата, съгласно който дългосрочно пребиваващият губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ в следните случаи б. „в”) отсъствие от територията на Общността за период от дванадесет последователни месеца. Съгласно чл. 9, т. 2 от директивата чрез дерогация от параграф 1, буква в) поради особени причини или поради извънредни обстоятелства държавите-членки могат да предвидят отсъствия над дванадесет последователни месеца да не са причина за отнемане или загуба на статута. В процесния случай българският закон за чужденците в Р. Б. не е възприел дадената възможност за дерогация от параграф 1, буква в) и не е предвидил съществуването на особени причини или пък извънредни обстоятелства, които да отрекат обстоятелството, че отсъствието на лицето от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца не е основание за отнемане на правото му на постоянно пребиваване. Предвидената дерогация е възможност, която е предоставена на националното законодателство на всяка една от държавите членки и при условие, че българското национално право не се е възползвало от тази възможност, то и обстоятелството, че чужденецът е бил на лечение в друга държава и това е причината същият да не пребивава на територията на държава членка е неотнормено към настоящия спор.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Независимо от така направените изводи следва да се посочи и обстоятелството, че съобразно чл. 9, т. 7 от директивата, когато отнемането или загубата на статут на дългосрочно пребиваващ не води до експулсиране, държавата-членка разрешава на съответното лице да остане на нейна територия, ако то отговаря на условията, установени в националното законодателство и ако не представлява заплаха за обществения ред и обществената сигурност.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Л., гражданин на Сирийската арабска република срещу заповед № ЗДМ-251/05.04.2012 г. за отнемане на правото на постоянно пребиваване в Р. Б. на чужденец, издадена от директора на дирекция „Миграция”, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: